

stemme, at de paa de udenbys Grunde faldende Vigningsbeløb overtages af Kommunen og udredes af dennes Kasse. Det samlede Hartkorn paa disse Grunde beløber sig til noget over 300 Tdr., saaledes at det kun vilde blive et ubetydeligt Beløb, Kommunen vilde komme til at udrede.

Til § 15.

I Kommissionens Forslaags § 15 var taget det Forbehold, at Arbeidsgiverne i de i samme Forslaags § 4 Nr. 4 nævnte Virksomheder, nemlig: Losning og Ladning af Skibe, Opmudringsarbejder, Arbejde paa Skibsværfter og Pothuse samt Arbeidstjorjel, kun bleve at inddrage under Vigningen paa samtlige Arbeidsgivere, saafremt de til Stadighed beskæftigede Folk i den paagjældende Virksomhed, hvilket Forbehold var begrundet ved, at man ellers vilde sætte et stort og vanstelig gennemførligt Apparat i Bevægelse til Fordel for Smaabeløb, jfr. Betænkningen Side 95. Et lignende Forbehold er ikke taget her, idet man maa finde, at der derved vilde staaes en ubegrundet Ulighed i Forhold til alle de øvrige Virksomheder, som blive medtagne under Vigningen uden Hensyn til, om de kun for en kortere Tid have benyttet fremmed Hjælp, og af hvilke mange, f. Ex. de smaa Haandværk, heller ikke give nogen Anledning til at formode, at saadan Hjælp benyttes til Stadighed. Man maa formene, at for de Virksomheders Bedkommende, hvor saadant vil være nødvendigt, er det af Hensyn til Opkrævningen fornødne Begrænsning givet ved det i nærværende Forslaags § 2 Nr. 4 tagne Forbehold, at de paagjældende Virksomheder fra Arbeidsgiverens Side skulle drives som Erhverv eller være knyttede til et af ham drevet Erhverv, jfr. hvad herom er bemærket ad §§ 1 og 2.

At der i Modsatning til, hvad af Kommissionen var foreslaet, jfr. dennes Forslag § 16, lige saa lidt ved Vigningen paa Arbeidsgiverne som ved Vigningen paa Hartkornet kan sættes nogen Grændse for det Beløb, der aarlig maa opkræves, er en nødvendig Følge af, at Vigningsstyret i nærværende Forslag har afløst det af Kommissionen adopterede Dækningsystem.

Til § 25.

I Kommissionsbetænkningen, Side 94, bemærkes det, at det maa blive den forfikkrede Arbejder vedkommende, om Arbeidsgiveren efter almindelige Rettsregler skalde hvide ham Erstatning i Anledning af det indtrufne Ulykkestilfælde, idet Søgemaal herom fra Arbejderens Side ifølge Lovens hele Forsmaal nu maatte bortfalde. Da Kommiss-

sionen imidlertid samtidig gaar ud fra, at Arbeidsgiveren ikke paa Grund af den ved Loven stabte Sikring skal befries fra nogen Del af det Ansvar, der ellers vilde paahvile ham, har Kommissionen foreslaet (§ 29), at i de Tilfælde, hvor den paagjældende Arbeidsgiver saavel som nogen Anden efter Lovgivningens almindelige Regler maa anses erstatningspligtig overfor en tilfadedkommen Arbejder, og denne er sikret ved nærværende Lov, er Anstalten berettiget til ved Søgemaal at indtale saadan Erstatning til Bedste for sig. Efter dette Forslag vilde Arbejderen altsaa i intet Fald have Ret til mere end den ved Loven hjemlede Understøttelse, medens paa den anden Side Anstaltens Krav ikke vilde indskrænke sig til Stadesløsholdelse for dens haste Udgifter, men vilde omfatte den fulde Erstatning for den stete Skade.

I Modsatning hertil gaar det her foreliggende Forslag ud fra den Betragtning, at da den ved Loven stabte Sikring ikke hviler paa nogen Præsumption om Skyld hos Arbeidsgiveren for indtræffende Ulykkestilfælde, og der derfor heller ikke i det enkelte Tilfælde bliver Spørgsmaal om at hvide en efter de almindelige Erstatningsregler bestemt Godtgjørelse, bør den ommeldte Sikring heller ikke kunne tjene til Affindelse af Arbeidsgiverens virkelige Erstatningsforpligtelse over for Arbejderne, forsaavidt som denne Forpligtelse maatte overstige det ved Loven hjemlede Krav. Ganske vist maa det antages, at Loven vil have til Følge, at der kun sjældent vil blive Spørgsmaal om, at de Arbejdere, som ere sikrede ved Loven, ville reise Krav paa Erstatning hos Arbeidsgiveren, men ligesom der ikke synes heri at ligge nogen Berettigelse til at berøve Arbejderen Retten til saadan Erstatning, saaledes vil det formentlig ikke være uden Betydning for Lovens heldbringende sociale Følger, at det staar klart, at der ikke til Gjengjæld for den Arbejderen ved Loven hvide Sikring fratages ham nogen Ret, som han ellers vilde være i Besiddelse af. Man har derfor foreslaet, at naar et Ulykkestilfælde er foregaaet under saadanne Omstændigheder, at det efter Lovgivningens Regler paahviler Arbeidsgiveren at hvide Erstatning, skulle den Tilfadedkomne og hans Esterladte være berettigede til ved sædvanlig Rettergang hos ham at indtale det Beløb, hvorved saadan Erstatning maatte overstige den ved Loven hjemlede Understøttelse. For Anstaltens Bedkommende bliver der da kun Spørgsmaal om hos den erstatningspligtige Arbeidsgiver at kunne fordrø sig holdt Stadesløsholdelse for de den paadragne Udgifter. At til-